

Я

Микола Скуба

Кожний початок
ще не початок то
і кожний кінець
кінець ще не зовсім
коли не заповнено
і не стверджено печаткою
простої
анкети
і до того без пози.
І ніколи
не кажіть
Ви
що все
готово,
бо початки й кінці
будуть ще та і... знов ще.
Бо:
найголовніше питання —
питання - хто Ви?
І яке
Ваше
соціяльне становище?
Хай же
хай же
інтереси загалу
стоять над усі інтереси!
І нехай собі
на нескромність мою
хтось злиться і сердиться.
- Роблячи початок на ниві поезії
я
сам
без анкет розкажу:
- хто - я?
і яке моє серце.

Всі поети
і давні й сучасні
країн де сонце
і країн де сніг —
про серця
про чужі і про власні
співали
свої
пісні.

I дзвеніла-дзвеніла лірика:
лунав верлібр
і рядки октав
– всі співали
і щиро й нещиро
і в кожного —
своя мета.

Всі поети
і давні й сучасні
– одні з мажором, інші сумні —
про серця ж
виливали серця свої
про серця
складали пісні.

II

Я не писав ще про серце нічого
я не писав про гарячу кров
і слова
"серце моє" —
його
не виводило
моє перо.
Але ж
коли із-за обрію сонце
вистромить пальці
й почнеться день
коли загудуть гудки на околицях —
серце моє
хоче

з грудей.

І хочу я
ген туди
аж за місто
куди летить і гудіння гудків
туди
де в убранні барвистому
виглядають
сільські хатки!
І знаю я:
коли загудуть околиці
праця також
і в селі іде
і серце моє
і цвіте й комсомолиться
і серце моє хоче до сонця:
...рветься
з-за ґраток
грудей.

III

Я не писав ще про серце нічого
я не писав про гарячу кров
і слова
"серце моє" —
його
не виводило моє перо.
Я не писав
але знаю одно я
просто:
життя —
дні боротьби.
І не сприймаю я
пісні сумної
хоч серце моє —
журби.
А коли вітер так сумно голосить
і спада осінь
на села й лани —

я
про другу ю ізгадую ОСІНЬ

і
про б-о-р-о-тьбу —
В-ОСЕНИ.

Згадую
(хати пішли на палаци)

й гасло мое
ще чіткіше стає:
- "Боротьба - це праця,
а серце для праці
- працєю
поки серце
кує!"